

Ούτε για παιχνίδι στην αυλή του σχολείου...

ΑΠΟΨΗ

Του **Κυριάκου Τσιμίλλη**

Πέρασαν ακριβώς δυο χρόνια από τότε που η πλειοψηφία του Δημοτικού Συμβουλίου Λευκωσίας (συνεδρία στις 2 Απριλίου 2021) αποφάσισε την υιοθέτηση προσχεδίου ενός Μνημονίου Συναντίληψης μεταξύ του Δήμου Λευκωσίας, του Υπουργείου

Οικονομικών, του Πανεπιστημίου Κύπρου και της Ιεράς Αρχιεπισκοπής. Βασική πρόνοια του προσχεδίου ήταν η στέγαση του Τμήματος Αρχιτεκτονικής στο κτήριο των σχολείων της Φανερωμένης, με παράλληλο στόχο τη δημιουργία φοιτητικών εστιών στην εντός των τειχών πόλη. Σύμφωνα με την ίδια απόφαση μια Ομάδα Εργασίας με μέλη εκπροσώπους του Υπουργείου Οικονομικών, της Γενικής Διεύθυνσης ΕΠΣΑ, του Τμήματος Πολεοδομίας και Οικίσσεως, του Δήμου, του Πανεπιστημίου Κύπρου και της Αρχιεπισκοπής θα έπρεπε να ετοιμάσει λεπτομερές Σχέδιο Δράσης, με τις ενέργειες και το χρονοδιάγραμμα υλοποίησης του Μνημονίου. Αυτά αναφέρονταν και στη σχετική ανακοίνωση του Δήμου τις μέρες που ακολούθησαν...

Παρά τη μοναχικά μελαγχολική αντίθεση τοποθέτησή μου, δεν αμφισβητώ πως το Δημοτικό Συμβούλιο είχε καλές προθέσεις. Μπορεί να ήταν και μια έκφραση αυτοκριτικής για όσα έπρεπε να είχαν γίνει όλα τα προηγούμενα χρόνια και δεν έγιναν. Κατά καιρούς όλοι εκφράζαμε την έγνοια μας για την εντός

των τειχών πόλη. Αυτό βέβαια δεν αρκεί. Το ζητούμενο είναι, αφού αναγνωρίσεις το πρόβλημα και τη ρίζα του, να προχωρήσεις σε ουσιαστικές λύσεις που προϋποθέτουν και μια λεπτομερή θεώρηση κοινωνικών και πολεοδομικών παραμέτρων. Η παραμονή μέρους της πανεπιστημιακής κοινότητας στο ιστορικό κέντρο ήταν αναμφισβήτητα χρήσιμη. Ήταν, άραγε, το κλείσιμο των σχολείων της Φανερωμένης η μόνη δυνατότητα για να διασφαλιστεί αυτό; Κλείνεις τόσο εύκολα και μηχανιστικά δυο σχολεία (δημοτικό και γυμνάσιο) και «διανέμεις» τα παιδιά (που, όμως, δεν είναι εμπόρευμα) σε τρία-τέσσερα άλλα σχολεία; Κι εκεί που πηγαίνουν πεζή στο σχολείο τους, τα παίρνεις «εκδρομή», στέλλοντας το παιδί για την πρώτη τάξη γυμνασίου στο Παγκύπριο και το αδελφάκι του, ένα χρόνο μεγαλύτερο, στον Άγιο Δομέτιο; Όσοι γονείς είχαν και άλλα, μικρότερα παιδιά, θα δοκίμαζαν την εμπειρία και του Ελενείου και του Αγίου Αντωνίου...

Όλα αυτά έγιναν πριν δυο χρόνια. Από τότε,

τα σχολεία παρέμειναν κλειστά χωρίς λόγο μια και δεν πρόλαβε να μπει ούτε ένα καρφί ούτε άρχισαν οποιεσδήποτε εργασίες για την αναγκαία προσαρμογή στις νέες, εκπαιδευτικές μεν αλλά πανεπιστημιακού επιπέδου, ανάγκες των νέων ενοίκων. Τι κι αν τα έργα δεν άρχισαν; Το ενοίκιο πέφτει, μίνα με τον μίνα, μέχρι που ο μετρητής να γράψει κάπου ογδόντα χιλιάδες ευρώ για το έτος (και διπλάσια όταν ολοκληρωθούν)! Κι όμως, τώρα μόλις «ανακαλύφθηκε» πως το κτήριο δεν επαρκεί για τις προβλεπόμενες ανάγκες - αυτό θα πει πρόβλεψη! Καλά, δεν το κατάλαβαν από την αρχή; Μήπως το είχαν καταλάβει και δεν το είπαν για να είναι εύπεπτες, μία-μία, οι φέτες του σαλαμιού; Ξεσπιτώνεις κόσμο από το σπίτι του - μαθητές και δασκάλους από το σχολείο τους, αρχίζεις να πληρώνεις ενοίκιο (που δεν πλήρωνες στην προηγούμενη λειτουργία του, από το 1857!) και μετά διαπιστώνεις πως «περισσεύει» η αυλή - τα γήπεδα του πάλαι ποτέ σχολείου και λες «τσιμέντο να γίνει»; Να ένα

ακόμα ερώτημα για την (ατυχώς) βαρυφορτωμένη Ελεγκτική Υπηρεσία...

Η είδηση που δημοσιεύτηκε πριν λίγες μέρες (Φιλελεύθερος, 27 Μαρτίου) για την πρόθεση να οικοδομηθεί ο ελεύθερος αυτός χώρος, δεν αποσαφηνίζει αν ήταν προϊόν μελέτης εκείνης της Ομάδας Εργασίας. Πάντως, στο Δημοτικό Συμβούλιο δεν είχαμε οποιαδήποτε προηγούμενη ενημέρωση... Πάλι καλά που και τα ΜΜΕ αναλαμβάνουν να συμβάλλουν σε μια μορφή διαφάνειας! Τελικά οι εκτοπισθέντες μαθητές - παιδιά κι έφηβοι της παλιάς πόλης, αυτοί που μαζί με τους γονείς τους κράτησαν την περιοχή και τα σχολεία όταν εμείς οι ιθαγενείς τα εγκαταλείπαμε, δεν θα έχουν το δικαίωμα, ούτε και πρακτικά τη δυνατότητα να παίξουν, να αθληθούν, να κοινωνικοποιηθούν στον μόνο υπάρχοντα ανοιχτό χώρο της γενονιάς και ολόκληρης της εντός των τειχών πόλης! Ούτως οι άλλως, οι φοιτητές μπορούν να έχουν άλλες δυνατότητες...

Κι εδώ που φτάσαμε, αν πραγματικά δεν χωράνε φοιτητές και πανεπιστημιακοί δάσκαλοι, τι κάνουμε; Λύσεις υπάρχουν! Δυο βήματα παρακάτω, ούτε εκατόν μέτρα υπάρχει ένα τεμάχιο που κι αυτό ανήκει στην Αρχιεπισκοπή. Στον χώρο αυτό πρέπει να επαναφερθεί το διατηρητέο κτήριο το οποίο αφέρθηκε να καταρρεύσει. Αντί αυτού τώρα λειτουργεί ένας χωρίς άδεια και χωρίς έλεγχο χώρος στάθμευσης. Ο χώρος αυτός είναι μεγαλύτερος από την αυλή του σχολείου. Οι επανειλημμένες υπομνήσεις για την ανάγκη εφαρμογής της σχετικής πρόνοιας του Άρθρου 57(2) περί Πολεοδομίας και Χωροταξίας Νόμου, βρίσκει τώρα στις μη προβλεφθείσες(;) πρόσθετες ανάγκες ένα απρόσμενο ισχυρό σύμμαχο...

ktsimillis@cytanet.com.cy